

Grzegorz Domański

Krzyków, pow. Namysłów

Informator Archeologiczny : badania 3, 196-197

1969

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

W roku bieżącym prace wykopaliskowe na omentarsysku w Kołoząb st. 3 definitywnie zakończono. Odkryto tu i zbadano ogółem 428 grobów ciałopalnych, jamowych i popielnicowych, 2 kręgi kamienne, rozległy bruk kamienny na stoku krawędzi doliny Płonki oraz kilkanaście jam typu osadniczego. Dzięki zbadaniu całego omentarsyska uzyskano możliwość rekonstrukcji jego lokalizacji przestrzennej i topograficznej oraz stosunku do przylegającej doń osady Kołoząb st. 1.

KOTLIN, pow. Jarocin

patrz okres halstacki

KRZYKÓW, pow. Namysłów

Konserwator Zabytków
Archeologicznych w Opolu

Badaniami kierował dr Grzegorz Domański. Finansował WKZ w Opolu. Drugi sezon badań. Osada z okresu wpływów rzymskich.

Prace wykopaliskowe miały na celu sprecyzowanie chronologii, zasięgu i stanu zachowania osady odkrytej w roku ubiegłym. W jej środkowej części założono dwa wykopy szerokopłaszczyznowe oraz 10 sondaży o ogólnej powierzchni 70 m². W wykopie wschodnim nie odkryto obiektów nieruchomych a jedynie nikłe ślady warstwy kulturowej, natomiast w wykopie zachodnim odkryto dwie jamy, z których jedną o wymiarach 1,90 x 4,80 m jest przypuszczalnie śladem budynku. Znaleziony materiał kulturowy - prawie wyłącznie ceramika, pozwala datować osadę w Krzykowie na końcową fazę okresu wpływów rzymskich, przypuszczalnie na IV wiek a może nawet na drugą jego połowę.

W trakcie badań sondażowych i powierzchniowych ustalono zasięg osady, która obejmuje wąski pas na krawędzi tarasu rzeki Widawy, na przestrzeni około 350 m. Stan zachowania osady jest bardzo słaby, nigdzie nie stwierdzono warstwy kulturowej a wprowadzona od niedawna głęboka orka zagraża także obiektom nieruchomym, z których zachowały się tylko dolne części.

LESKO

Muzeum Okręgowe w Rzeszowie

Badania prowadziły A. Szałapata i M. Zielińska-Durda. Finansowało Muzeum Okręgowe w Rzeszowie. Trzeci sezon badań. Osada otwarta z późnego okresu rzymskiego.

Na przebadanej powierzchni 11 arów odsłonięto 12 jam gospodarczych i ślady po słupach budynków mieszkalnych.

Inwentarz ruchomy stanowi głównie materiał ceramiczny pochodzący z naczyń zasobowych, lepionych ręcznie, z szerokimi brzegami prosto lub ukośnie ściętymi, ornamentowanymi na brzuscu i brzegu motywem poziomych żłobków i linii falistej wykonanej narzędziem grzebykowatym; naczynia kuchennych również ręcznie lepionych, kształtu esowatego ze swętonym, prosto ściętym brzegiem, nie ornamentowanych; a także naczyń stołowych różnych form, lepionych ręcznie lub toczonych na kole.

Z innych zabytków odkryto kamienie żarnowe rotacyjne, fragment naczynia szklanego prowincjonalnorzymskiego oraz żelazną skuwkę do pasa. W dwóch jamach stwierdzono istnienie swęglonych siarn roślin.